Петь мечета на училище

Една сутринь петтѣхъ маяки черни мечета Мо, Гу, Ва, Нигъ и Думъ, бѣха изпратени за първи пѫть на училище. Тѣ сложиха книгитѣ подъ мишницитѣ си, моливитѣ—надъ ушитѣ и хопа-тропа, клюмъ-бумъ влѣзоха въ малкото училище на едно планинско село.

Като ги видѣха децата, скочиха отъ столоветѣ си — едни изплашени, други зарадвани, а трети премиращи отъ смѣхъ.

— Тишина! — извика учительтъ. Меченцата сѫ дивички, но могатъ да се опитомятъ и да станатъ добри ученици.

Като ги сложи на последнитѣ чинове, учительтъ каза:

— Никой нѣма да се обръща назадъ! Всѣки ще внимава и слуша!

Следъ като учительтъ изпита нѣколко ученика, той извади на черната дъска Мо.

Малкото мече Мо скочи върху чина и разъ-два по чиноветѣ на ученицитѣ и надъ тѣхнитѣ глави, застана предъ дъската.

Учительтъ го запита:

— Какво знаешъ? Какво знаятъ твоитѣ другари? Знаете ли да четете и пишете?

— Не знаемъ! Ние сме неграмотни, затуй нашитѣ родители ни изпратиха тука. Искатъ да ни научите на много умни нѣща, съ които да очудваме хората. Едно цѣло роднинско семейство скита по градове и села, изкарва си прехраната и весели децата. И ние искаме да се избавимъ отъ тегло. Въ гората не всѣкога намираме медъ, хапятъ ни пчели и оси, преследватъ ни ловцитѣ, и често лошитѣ кучета ни съдиратъ топлитѣ кожухчета.

— Добре, само ще слушате, нѣма да се закачате съ нашитѣ деца и ще правите това, което ви уча.

Учительтъ сложи предъ мечето дна дъска съ пластелинъ, едно гърненце съ вода, едно ножче и каза на мечето:

— Ха, сега направи едно мече!

Мечето грабна пластелина съ лапата си, помириса го, сложи го въ устата и го глътна. Следъ това изпи водата отъ гърнето и най-после започна да стържи лапитѣ си съ ножчето.

— Какво правишъ? Гладенъ ли си? Защо изгълта пластелина? Ами той не бѣше за ядене. Нито е клей, нито е медъ. Стой правъ тамъ въ жгъла. Нека дойде Гу!

Гу подскокна два-три пѫти и като помръдна опашката си, обърса като съ четка, носа на едно сополанче, което стоеше на първия чинъ.

— Сигурно ти си по-уменъ! Седни

на тоя празенъ чинъ. Ето ти книга и моливъ. Нарисувай едно мече!

Гу грабна листа, смачка го въ лапата си, направи една топчица и съ нея замѣри едно малко момиченце, което гледаше съ опулени очички. Следъ това взе молива, сложи го на муцунката, за да го закрепи въ равновесие.

— Хей, хей, мечокъ, тука не е циркъ!

Мо възхитенъ отъ играта, отиде и го поздрави. Като се стиснаха съ лапитѣ, моливътъ падна съ острилото върху челото и го бодна. Мо скочи, Гу се търкулна, после взе молива въ устата си и го начупи на парчета.

— Хайде и двамата прави до стената! Но мирно да стоите тамъ. Да дойде сега Ва!

Ва бѣше кротка мецака и съ ситни стѫпки дотърча до дъската. Ласа-маса, изтѫписа се предъ учителя.

— Отъ тебе искамъ да научишъ букви А и О. Кажи сега А!

Мецанка отвори устата си и изръмжа едно продължително бррр..., което изплаши децата!

— Но ти ревешъ като мечка, а трѣбва да кажешъ само чисто А. Ето тъй: отвори си широко устата и духни!

Ва зина, духна силно, но отъ устата ѝ изкочи храчка и се залепи върху косата на едно момиченце.

Ученицитѣ прихнаха да се смѣятъ

— И ти до стената! Нека дойде Нигъ!

— Хей мечо-клечо. Поне ти се отличи. Кажи ми, коя дума почва съ буквата О?

— Съ буквата О започва медътъ.

— Какъ така? Я си помисли!

— Много просто! Всѣка уста на гърне съ медъ, прилича на буквата О.

— Кажи ми другъ примѣръ!

Нигъ отиде до едно момче, цапна го по бузата и по нея се очерта отъ нокъта буквата О. Момчето писна и заплака.

— За такъвъ примѣръ, бой ти се пада! Скоро и ти на стената!

Най-после учительтъ реши да из-

пита Бумъ и да остави тия мечета

— Я ела тука Бумъ! Ето ти една книга. Въ нея има вълци, лисици, глигани, сърни, зайци. Всичкитѣ сѫ отъ твоето царство и навѣрно ги познавашъ.

— Да, добре ги познавамъ: вълцитѣ сѫ кръвожадни, лисицитѣ лукави, глиганитѣ опасни, сърнитѣ и зайцитѣ страхливи. Но щомъ сѫ тукъ

затворени въ тая книга, нека ги потъпча малко.

И като каза тия думи, Бумъ блъсна книгата о земята, захвана да я тъпче съ крака и тумба-лумба започнаха всичкитѣ мечета да играятъ, да се борятъ, да дърпатъ ту едно, ту друго дете. Следъ малко цѣлото отдѣление заприлича на лудница. Тогава учительтъ взе пръчката и като натупа хубаво мечетата, изгони ги отъ класа съ тия думи:

— Махнете се отъ главата ми! Вървете въ кѫщата на Манго мечкаря. Тя е ей тамъ долу край рѣката въ дола. И другъ пѫть да не сте престѫпвали прага на училището. Отъ диви мечета ученици не става.

Децата съпроводиха мечетата до пѫтнитѣ врата и гледаха натѫжени своитѣ изпѫдени другари. А учительтъ ги утеши:

— Не тѫжете! Такава имъ е сѫдбата. Мечкарятъ ще ги укроти и ще ги научи да показватъ по мегданитѣ всичко, което знаятъ.

И ние можемъ

Бай Станю—редакторъ и пѫтечковцитѣ—сътрудници.

Есень

Замина си пакъ лѣтото.
Съ аленъ макъ е надъ челото.
Дойде златожълта есень
И запѣя тѫжна пѣсень.

Златни ниви опустѣха,
Рѣкичкитѣ занемѣха,
Грачатъ негде ято врани
Надъ угари разорани.

Оголѣха китни клони,
Вѣтъръ птичкитѣ прогони,
Гора кѫдрава жълтѣе,
Небесни сводъ се бѣлѣе

Икилюлева Еленка Христова
София

Утро

Кукуригу! Чуйте всички,
Братчета и вий сестрички,

Слънце златно пакъ изгрѣ,
Върху сини небеса.

Вижъ какъ хвъркатъ. като луди,
Пъстроцвѣтни пеперуди.

Бързо скачай отъ кревата,
Тичай право на чешмата!

Чуй се отъ школото звънъ,
Бързай, ще останешъ вънъ!

Изпращане

Сбогомъ, лекокрили птички,
Отъ зеленитѣ горички!
Вий отлитате съсъ пѣсни
Къмъ странитѣ си далечни,
Тамъ де нѣма нито гладъ, нито студъ,
Где не духа вѣтъръ като лудъ.
Хайде, сбогомъ, заминете
И на пролѣть се върнете!

Севко Сорокинъ — Русе

Есень

Отиде си топлото лѣто. За последенъ пѫтъ се усмихна то на работливитѣ селяци, взе си сбогомъ съ гората, кимна натѫжено глава на полето, което най-много обичаше, качи се на крилетѣ на лястовичкитѣ и замина. Отиде при ленивия Нилъ, где черни негърчета играятъ на жълтия пѣсъкъ.

Настѫпи есень. Пристигна тя на колесница, носена на крилетѣ на лекъ вѣтрецъ. Златнитѣ ѝ кѫдри немирно падаха върху раменетѣ ѝ. Гдето мина, а тя мина навсѣкѫде, оставяше златни дири следъ себе. Прехвръкна надъ гората, погали я леко съ ржка и позлати листата ѝ. Полюшна ги зефирътъ, и тѣ, едно по едно, запокриваха земята. Оголѣха дървесата, запревиваха голи вейки и отрониха и последния задържалъ се листецъ. Полето, щомъ я зърна, посърна. Спомниха си цвѣтята прежнитѣ слънчеви дни и клюмнаха главици. И бъбливото поточе прекѫсна своитѣ вълшебни приказки.

Като не намѣри никѫде приемъ, есеньта сви вежди. Слънцето се уплаши и се търкулна задъ рида. Тогава есеньта,съвсемъ изоставена, заплака и напои земята. Заплака за злата си орись.

Филипъ Ганчевъ — Плѣвенъ

Лунна нощь

Описание

Вечерь. Луната подава своята свѣтла шапчица на отсрещния ридъ. И всичко живо се прибра въ своя домъ. Катеричката скоклива и птичкитѣ сладкопойни заспаха въ своитѣ гнѣзда. Само царьтъ на пѣвцитѣ — славеятъ, извива звънливото си гласче и весели гората. И всички захласнати слушатъ неговия меденъ гласъ. Нѣкѫде далечъ се чува провикването на нѣкои овчари, смѣсено съ мелодичнитѣ звуци на звънцитѣ.

А луната се усмихва и плува между звездитѣ.

О, колко е хубаво въ лунна нощь!

Ал. Симеоновъ — Пловдивъ

Тѫжната овчарка

Разказъ

Утро. Слънцето току що се бѣ показало задъ синия връхъ на планината и сякашъ се чудѣше да тръгне ли нагоре по бистрото синьо небе, или да се върне въ дълбочината на нощьта. По крехкитѣ листа на младата тревица затрептѣха кристални капчици роса. Иглика бѣше вече на скалата, кѫдето всѣки день идваше и пасѣше стадото си. Днесъ на този хубавъ день, когато и птичкитѣ се радватъ, Иглика бѣ тѫжна. Тя не пѣеше и не подвикваше на овцетѣ, които сладко хрупкаха трѣвата. Седѣше на единъ камъкъ, — гологлава, боса и съ хурка въ ржка. Погледътъ ѝ бѣ отправенъ долу нѣкѫде, кѫдето се виеше бѣлиятъ пѫть къмъ гората. Когато видѣше нѣкоя самотна човѣшка фигура, тя скачаше като сърна и дълго гледаше следъ нея, докато се изгуби отъ очитѣ ѝ. Следъ това тя ставаше пакъ тѫжна. Наоколо нѣмаше никой, освенъ овцитѣ. Отъ гората долитаха веселитѣ и безгрижни гласове на птичкитѣ. Тѫгата на Иглика все повече растеше.

Тя си спомни за другаркитѣ си, че сега тѣ сѫ въ училище. Спомни си когато ходѣше въ училище, колко хубаво бѣше! Какви чудни работи научи за разнитѣ народи, за животнитѣ, за птицитѣ, за растенията и за още много други работи. Спомни си още какъ весело играеха. Какви хубави игри и пѣснички научи. Всичко си спомни съ умиление и съ нѣкаква горчива болка. Мѫчно ѝ стана. Макаръ, че сѫ бедни, но криво-лѣво все преживяваха. Но откакъ се помина баща ѝ, влоши се положението имъ. Често си лѣгаха гладни. Майка ѝ тръгна по чужда работа. Тя стана овчарка. Простуди се майка ѝ, и сега лежеше тежко болна. Нѣматъ пари за цѣрове. По измѫченото лице на Иглика се търкулнаха две едри бисерни сълзи.

Икилюлева Еленка Христова — София.

Шеги и смѣхъ

— Колко думи има въ нашата азбука?

— Шесть.

— Какъ така шесть? Я ми кажи буквитѣ!

— А, з, б, у, к, а.

*

— Твоето малко сестриче говори ли вече?

— Нѣма нужда, защото щомъ, заплаче, всичко ѝ даватъ.

*

Малкиятъ Иванчо вижда за пръвъ пѫть единъ ежъ, който се движи изъ градината.

— Мамо, — вика той, — твоятъ кактусъ почна да ходи!

Пенчо Димитровъ—Ст.-Загора

Съчиненията на другитѣ, които сѫ удобрени, ще следватъ въ другитѣ броеве на „Пѫтека“.